Sang

VED

F E S T E N

DEN 30TE DECEMBER 1824.

Nunc dicenda bono sunt bona verba die.

Ovid.

KIÖBENHAVN.
TRYKT I DET POPPSKE BOGTRYKKERIE.

Mel. Vi Sömænd gjör ei mange Ord, &c.

Hist hæver sig i höie Nord
    Af Havets dybe Strömme
En Öe, saa underrig og stor;
    Den tör sig vel berömme;
Thi Issens Snee i Æth'rens Blaae,
    Og Ild i Klippebarmen
Som sindrig Mandoms Minder staae,
    Og styrke Kæmpearmen.

Heel mangen Urt om Fjeldets Lie
    Mildt nærende oplives,
Og Hjorders Flok paa bratte Stie
    I kraftig Fedme trives,
Mens Dalens rige Blomsterbed
    En livlig Gröde pryder,
Hvor Elvens Sölv sig slynger ned,
    Og Sundhedskilden flyder.

Smaaöers Bred en Fuglehær
    Med Æg og Duun omkrandser;
Rigtladte Baad, mod Fiskevær
    Paa Bölgetoppen dandser;
Velsignelsen af Hav og Land
    Hver Sommer ny udströmmer;
Med Flid den samler *Islandsk Mand;*
    Men ingen Flid den tömmer.

Naar saa i lange Vinterqvel
    Han rolig Arnen priser,
I gammel Bog han grandsker vel,
    Og qvæder fromme Viser; —
Men og til *Samtids* ædle Færd
    Opmærksom glad han lytter;
Thi Landets Hæder har han kjer,
    Og hvad hans Brödre nytter.

"I denne glade Juletid" —
    Ham Vennebrev mon lære —
"Herr Steingrim Jónson vist er vi'd
    Til Islands *Bisp* at være." —
""Gud signe Kongen, som os böd
    Saa from og nidkjer *Hyrde*,
Der öm skal lindre Aandens Nöd,
    Og lette huld dens Byrde!""